

Arrest

nr. 201 973 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DHAENENS
Mechelsesteenweg 12 bus 13
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BRIJS, die loco advocaat D. DHAENENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Surinaamse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 september 1976.

1.2. Op 20 april 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als moeder van een minderjarig kind met de Nederlandse nationaliteit geboren op 12 juli 2015.

1.3. Op 19 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 20 oktober 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.04.2017 werd ingediend door:

Naam: [M.D.]

Voornamen: [E.E.]

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 05.09.1976

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 20.04.2017 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980, een aanvraag tot vestiging ingediend door mvr. [M.D.E.E.], geboren op 05.09.1976 te [...] (Suriname).

Op 20.04.2017 werd een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd.

Deze aanvraag werd ingediend in functie van haar Nederlands minderjarig kind zijnde [V.D.P.N.] [RR...].

Als bewijs van verwantschap werd een geboorteakte voorgelegd.

Overwegende het negatieve advies inzake de voorgenomen samenwoning tussen betrokkene en dhr. [V.P.W] van de heer procureur des Konings [E.D.B.] (dd. 09.04.2015) waarin het volgende gesteld wordt:

Negatief advies overeenkomstig art. 1476quater BW

Verwijzend naar uw schrijven van 14 januari 2015 met betrekking tot de registratie van de wettelijke samenwoning tussen dhr. [V.P.W.], geboren te Paramaribo (Suriname) op 29.10.1967 en mevr. [M.D.E.E.], geboren te Nickerie (Suriname) op 5.09.1976 van Surinaamse nationaliteit, meld ik u dat volgende elementen in huidig dossier aanwezig zijn die er duidelijk op wijzen dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende, namelijk:

- Verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw: mevrouw verblijft illegaal in ons land. Bij de dienst vreemdelingenzaken is zij onbekend. Zij vroeg nooit een visum aan voor België. Via de registratie van de wettelijke samenwoning heeft zij uitzicht op een Belgische verblijfsvergunning;

- Leeftijdsverschil: meneer is 9 jaar ouder dan mevrouw. In combinatie met de overige elementen in het dossier vormt dit leeftijdsverschil wel degelijk een indicatie van schijnsamenwoning;

- Personalia:

Meneer kan niets vertellen over de familieleden van mevrouw;

Meneer weet niet of mevrouw haar diploma lerarenopleiding heeft behaald;

Meneer kent de juiste leeftijd van de kinderen van mevrouw niet;

Mevrouw kent de namen van de broers en zussen van meneer niet;

Mevrouw weet niet wanneer meneer voor het eerst naar Europa kwam;

Mevrouw kent de naam van de ex-partner en moeder van de drie kinderen van meneer niet;

Mevrouw weet niet waarom meneer ontslagen is. Zij weet ook niet bij welk bedrijf meneer voor het laatst werkte;

- Geen introductie in elkaars familie: betrokkenen hebben elkaars familieleden nog niet ontmoet;

- Economisch zwakke positie: meneer is werkloos en heeft een beperkt inkomen. Mevrouw heeft nog een dochter bij hen inwonend en is thans zwanger. Hoe zal meneer voor hun levensonderhoud kunnen zorgen?

- Leugenachtige verklaringen: meneer zegt dat hij nooit in contact is geweest met de politie. Het tegendeel is echter waar: meneer is 2 keer gekend voor feiten van aanranding van de eerbaarheid. Hij zou zijn toenmalige partners gedwongen hebben om seks met hem te hebben onder bedreiging dat hij anders hun verblijfsdocumenten zou afpakken. Voorts is hij gekend voor poging schijnhuwelijk en verdachte handelingen. Meneer betaalt ook geen onderhoudsgeld voor zijn kinderen.

- Tegenstrijdige verklaringen:

- Meneer zegt nog nooit met de politie in contact gekomen zijn; mevrouw zegt van wel: voor verkeersboetes;
- Volgens meneer is de relatie onmiddellijk begonnen op 26 april 2014 en bleef mevrouw het weekend erop reeds overnachten. Volgens mevrouw was dit pas 3 weken na de eerste ontmoeting en zijn ze eerst nog enkele keren uit geweest.
- Meneer wil nog een kind; voor mevrouw is het voldoende;
- Voor meneer kostten de vliegtuigtickets € 910,00 voor mevrouw en € 870,00 voor het dochterje; volgens mevrouw € 900,00 en € 800,00;
- Mevrouw zegt dat meneer haar geen geld geeft en dat meneer de boodschappen doet; meneer zegt dat hij haar geld geeft voor facebook en haar beltegoed. Soms krijgt ze wat zakgeld;
- Meneer zegt dat ze samen de boodschappen doen; mevrouw zegt dat meneer de boodschappen doet;
- Mevrouw zegt dat ze dagelijks seks hebben met elkaar; volgens meneer 3 keer per week;
- Vorige relaties met verblijfsrechtelijke issues:
- Meneer woonde van 17.09.2012 tot 21.01.2013 wettelijk samen met MEVR. [R.N.] °17.04.1982, van Surinaamse nationaliteit. Op 7.02.2013 werd deze wettelijke samenwoning stopgezet. Mevrouw wist geen verblijf te bekomen in België op grond van deze wettelijke samenwoning.
- Op 7.08.2013 sloot meneer een wettelijke samenwoning af met MEVR. [T.M.M.] °05.11.1986, van Surinaamse nationaliteit. Op 14.01.2014 werd deze wettelijke samenwoning stopgezet. Ook MEVR. [T.] wist geen verblijf in België te bekomen via deze samenwoning. Deze relaties worden gekenmerkt door het feit dat de partner telkens een Surinaams jonge dame was die illegaal in België verbleef. Deze relaties hebben nooit lang geduurd;
- Meneer verschaft reeds verblijf aan de zoon van een ex-vriendin: [M.Y.] °13.10.2009, zoon van [T.M.], heeft verblijf in het Rijk weten te bekomen als 'stiefzoon' van Dhr. [V.]. Mevr. [T.] probeert op haar beurt verblijf te bekomen als ouder van een minderjarige EU-onderdaan. [M.Y.] heeft slechts van 5.11.2013 tot 5.05.2014 op hetzelfde adres dan Dhr. [V.] verbleven. Zijn biologische vader betreft (volgens RR + geboorteakte) [M.F.] °17.05.1985. Verder onderzoek naar het verblijf zal gevoerd worden.
- Snelle gang van zaken: betrokkenen verklaren elkaar al jaren lang te kennen van ziens; maar pas in april 2014 effectief met elkaar gesproken te hebben. Meneer bleef tot 4 juni 2014 in Suriname en vertrok weer naar België en woont ze in bij meneer, samen met haar dochter van 5 jaar. Ondertussen is mevrouw zwanger. Er is bijgevolg sprake van een snelle gang van zaken; Betrokkene heeft ondertussen een kind met haar partner. Dit belet de kwalificatie "schijnsituatie" niet daar steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen. Het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen kan niet worden geaccepteerd. Dit is hier het geval daar het kind duidelijk niet het resultaat is van een duurzame liefdesrelatie (zie advies Procureur [E.D.B.]), de relatie wordt immers aanzien als een schijnsituatie. Het feit dat men reeds aan kinderen begint terwijl het verblijf nog niet geregeld is en de relatie met de partner als een schijnsituatie wordt aanzien, wordt gezien als een schijnsituatie die indruist tegen de openbare orde.
- In dergelijke omstandigheden vormt een weigering evenmin een schending van art. 8 EVRM, omdat dit geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragstitel. Uit art. 8 EVRM kan immers niet worden afgeleid dat een vreemdeling een Staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grontheid te gedogen door het enkele feit een kind te verwekken die op dat grondgebied mag verblijven. Daar het de Staat toegelaten blijft schijnsituaties tegen te gaan, wordt in voorkomend geval dit artikel niet geschonden door een weigering van het verblijf. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"De weigeringsbeslissing vermeldt als juridische grondslag het artikel 52, §4,5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen.

Dit artikel luidt als volgt;

[...]

De bijlage 20 werd afgeleverd in het kader van aanvraag tot vestiging op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980.

Verzoekster zou volgens de bestuurlijke overheid niet voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

In casu werd de aanvraag ingediend in functie van haar Nederlands minderjarig kind zijnde [V.D.P.N].

De vereiste voorwaarden in het kader van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffen de volgende; Het betreft de moeder van een minderjarig Unieburger, bedoeld in artikel 40, §4 eerste lid, 2° lid Vw., voor zover deze minderjarige te zijnen laste is en zij over het hoederecht, zoals beschreven in artikel 40bis, §2, eerste lid, 5°Vw.

Is de ouder van een minderjarige Unieburger gezinshereniging vraagt met zijn kind, moet het kind zelf geen verblijfsrecht bekomen hebben als "beschikker van voldoende bestaansmiddelen". Dat zegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee recente arresten (RvV nr. 148.088 van 18-06-2015, en RvV nr. 145.025 van 07-05-2015).

De wet van 19 maart 2014, in werking getreden op 15/05/2014, voerde een verblijfsrecht in voor de ouder van een minderjarige Unieburger. Aangepast artikel 40bis § 2, 5° Verblijfswet geeft sindsdien een recht op gezinshereniging aan "de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt." Verder bepaalt artikel 40bis § 4, laatste lid Verblijfswet dat de ouder:

- het bewijs moet leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en

- over een ziektekostenverzekering moet beschikken die alle risico's in België dekt.

Evenwel heeft de bestuurlijke overheid nagelaten om effectief over te gaan tot motivering van de aanvraag van verzoekster.

In casu werd de schijnwettige samenwoning in hoofde van verzoekster weerhouden om alzo te besluiten tot de afgifte van een bijlage 20 inhoudende de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Evenwel werd de aanvraag gedaan in functie van het Nederlands minderjarig kind, zoals ook de bestuurlijke overheid in haar beslissing opneemt. Er kan dus geen twijfel over bestaan dat de vereiste voorwaarden in het kader van artikel 40bis e.v. van de vreemdelingenwet diende getoetst te worden. Er dient te worden benadrukt dat er met geen woord gerept wordt over de voorwaarden die van toepassing zijn op de aanvraag met een Europees minderjarig kind.

Wel wordt er verwezen naar een advies van de Procureur des Konings dd. 09.04.2015 waarin, samengevat, wordt besloten dat er sprake is van een schijnsituatie tussen verzoekster en haar partner de heer [V].

Dat deze situatie een schijnwettelijke samenwoont uitmaakt, wordt in hoofde van verzoekster en haar partner ten stelligste ontkend. Evenwel is deze stelling van ondergeschikt belang, daar het al dan niet schijnwettig karakter van de relatie tussen verzoekster en haar partner niet in deze beoordeeld dient te worden. Immers, berustte de aanvraag van verzoekster allerminst op de relatie tussen haar en haar partner, maar werd deze ingediend in het kader van haar dochter.

Daar de bestuurlijke overheid een verblijf van meer dan drie maanden weigert aan mevrouw op basis van een schijnwettelijke samenwoont in hoofde van verzoekster, is een flagrante schending van de motiveringwet. Er wordt immers niet op draagkrachtige wijze duidelijk gemaakt, en aldus gemotiveerd, waarom de aanvraag van verzoekster als ouders van een minderjarig Europees kind, wordt geweigerd.

Wanneer er sprake zou van een aanvraag in functie van de relatie tussen verzoekster en haar partner [V.], betrof dit een gehele andere situatie en kon er weldegelijk gerefereerd worden naar het al dan niet schijnwettig karakter van de samenwoont van betrokkenen.

In de motivering worden de voorwaarden in het kader van artikel 40bis, tweede paragraaf van de vreemdelingenwet niet eens aangehaald, evenwel was dit enige aanvraag die werd ingediend door verzoekster op 20.04.2017 en diende overheid dan ook in te gaan op de voorwaarden in hoofde van verzoekster en haar minderjarige dochter, en hun onderlinge relatie. De relatie tussen verzoekster en haar partner, en de eventuele beoordeling van het karakter van deze verhouding, staat hier geheel los van.

De enige referentie naar het minderjarig kind van verzoekster, is de volgende:

"Betrokkene heeft ondertussen een kind met haar partner. Dit belet de kwalificatie schijnsituatie niet daar steeds meer vreemdelingen hun toevlucht zoeken tot het maken en erkennen van kinderen om de

overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen. Het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen kan niet worden geaccepteerd."

Deze motivering is minstens ongefundeerd te noemen. De bestuurlijke overheid maakt zich immers schuldig aan een foutieve motivering en redenatie. Verwerende partij haalt immers twee verschillende situaties door elkaar.

Wanneer er in het kader van een schijnwettelijke samenwoning of een schijnhuwelijk wordt verwezen naar gemeenschappelijke kinderen om het duurzaam karakter aan te tonen van de relatie en de intenties van betrokkenen te benadrukken, kan men inderdaad niet toelaten dat het maken van kinderen in de strijd wordt geworpen om verblijfsrecht te bekomen. Evenwel is dit in de het kader van de beoordeling van een schijnhuwelijk of schijnwettelijke samenwoning.

Het feit dat een minderjarig kind eventueel zou voorspruiten uit een relatie dat gebaseerd is op bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, maakt geen vereiste voorwaarde uit in het kader van de aanvraag tot vestiging in functie van het minderjarig (Europees) kind.

De reden van verwekking en bestaan van het kind, als men dit al zo cru zou kunnen stellen, heeft geen enkele invloed in de beoordeling van de voorwaarden hieromtrent.

De redenering en motivering van de bestuurlijke overheid kan niet worden bijgetreden, daar zij op deze manier een extra voorwaarden toevoegt aan de aanvraag in kwestie, die niet wettelijk voorzien is in artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij is zelfs niet overgegaan tot het overlopen of beoordelen van de vereiste voorwaarden. Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. S. BOUCKAERT, Documentloze Vreemdelingen, Antwerpen, Maklu 2007, 148.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd de motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet met andere woorden draagkrachtig zijn. De aangevoerde middelen moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de overwegingen moeten weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

De aangevoerde middelen zijn aldus niet pertinent en de beslissing niet verantwoorden. Daar de bestuurlijke overheid de motieven voor een schijnsituatie aanhaalt, bij het beoordelen van een aanvraag gezinshereniging met een Europees kind, kan er geen sprake zijn van een afdoende motivering. De vereiste voorwaarden worden immers niet overlopen, en de verwerende partij haalt motieven aan voor een compleet andere aanvraag.

Wanneer de bestuurlijke overheid weigert over te gaan tot de vereiste voorwaarden die artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bevatten, weigert zij haar beslissing te correct en afdoende te motiveren. De motivering in het kader van de aanvraag die verzoekster indiende op 20.04.2017 is gewoonweg niet terug te vinden.

Mocht de redenering van de bestuurlijke overheid worden doorgetrokken, kan er enkel besloten worden dat zij een nieuwe voorwaarde invoert, die niet wettelijk voorzien is. Namelijk, dat het minderjarige kind niet mag geboren worden uit een 'schijnsituatie'. Er dient onderstreept te worden dat verzoekster formeel betwist dat de relatie gebaseerd is op intenties tot het verkrijgen van papieren.

Bijgevolg zijn artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste tot afgifte van een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij heeft op 20.04.2017 een aanvraag gezinshereniging ingediend haar hoedanigheid van moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, en dit in toepassing van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

[...]

Aangezien zowel de Procureur des Konings van de stad Antwerpen evenals de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen en de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen uitdrukkelijk hebben vastgesteld dat de voorgenomen wettelijke samenwoning tussen verzoekende partij en dhr. [W.V.] gericht was op het tot stand brengen van een verblijfsrecht, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat het kind duidelijk niet het resultaat is van een duurzame liefdesrelatie.

In het vonnis dd. 24.03.2016 motiveerde de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen hieromtrent als volgt:

“Het kind dat partijen hebben, ontkracht evenmin het vermoeden dat de verklaring van wettelijke samenwoning enkel en alleen is afgelegd om mevrouw verblijfsrecht te verschaffen.

Het maken van kinderen kan geenszins geaccepteerd worden als bewijs dat de verklaring van wettelijke samenwoning meer dan een verblijfsrecht tot doel heeft.

In casu is mevrouw zelfs haast binnen de 2 maanden na aankomst in België en start van hun samenwoning zwanger geworden”.

Verweerder laat gelden dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen niet kan worden geaccepteerd.

Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift overigens het schijnkarakter van de relatie van verzoekende partij met dhr. [W.V.] niet. Zij betwist evenmin het gegeven dat het kind niet het resultaat is van een oprechte kinderwens maar daarentegen louter door haar wordt gebruikt om een verblijfsrecht te bekomen.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de relatie tussen verzoekende partij en haar partner, en de eventuele beoordeling van het karakter van deze verhouding, los zou staan van de voorwaarden om een verblijfsrecht in functie van haar kind te bekomen.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging in diende in toepassing van artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling stipuleert als volgt:

“5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt”

Uit voormelde bepaling blijkt dat verzoekende partij de intentie moet hebben om een gezinsleven te willen uitbouwen met de minderjarige referentiepersoon. Dit blijkt immers uit de uitdrukkelijke bewoordingen van voormelde bepaling.

Verweerder laat gelden dat zowel door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen als door de Procureur des Konings van de stad Antwerpen in het kader van het onderzoek naar de schijnrelatie werd vastgesteld dat de verzoekende partij duidelijk heeft aangegeven dat het aangaan van de samenlevingsvormen uitsluitend gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrecht.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat ook het kind het resultaat is van deze schijnrelatie, zodat dient te worden vastgesteld dat de beweerde intentie om met het kind samen te leven uitsluitend gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrecht, hetgeen indruist tegen de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet. Het verblijf van meer dan drie maanden werd derhalve geheel terecht geweigerd.

[...]

2.3.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° en § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voornoemde bepaling wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

Artikel 40bis, § 4 van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Uit de hierboven geciteerde wetsbepalingen blijkt dat de verzoekende partij om een recht op gezinshereniging met haar minderjarige Nederlandse kind te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, en § 4 van de Vreemdelingenwet dit kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in haar eigen behoeften en die van haar kind(eren) te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Zij moet eveneens beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. Verder moet het minderjarig kind Unieburger zijn zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, en bijgevolg over voldoende bestaansmiddelen beschikken om

te voorkomen dat ze tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

In casu wordt de aanvraag om gezinshereniging geweigerd omdat het minderjarig kind van de verzoekende partij, volgens de gemachtigde van de staatssecretaris, niet het resultaat is van een duurzame liefdesrelatie. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij en de vader van het minderjarig kind een schijnrelatie hebben en enkel samen een kind hebben gekregen om een verblijfsrecht voor de verzoekende partij af te dwingen. De gemachtigde van de staatssecretaris staft dit motief door te verwijzen naar een negatief advies van het parket van 9 april 2015 met betrekking tot de registratie van de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en de vader van haar kind.

De verzoekende partij wijst er in haar middel op dat zij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend in functie van haar minderjarig kind met de Nederlandse nationaliteit, en dus niet in functie van haar partner. Zij somt de voorwaarden op waaraan zij moet voldoen om het verblijfsrecht te krijgen in functie van haar Nederlands minderjarig kind en betoogt dat de verwerende partij geen van deze voorwaarden heeft onderzocht. De verzoekende partij stelt tevens dat haar relatie met haar partner, en de eventuele beoordeling van het karakter van deze verhouding, hier geheel los van staat en de verwerende partij zich schuldig maakt aan een foutieve motivering en redenering waar zij ten onrechte twee verschillende situaties door elkaar haalt. Zij betoogt dat er in wezen een extra voorwaarde wordt toegevoegd, namelijk dat het kind niet mag zijn geboren uit een schijnrelatie, die niet wettelijk is voorzien in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van de verzoekende partij kan worden gevolgd. De gemachtigde van de staatssecretaris betwist in de bestreden beslissing geenszins de verwantschapsband tussen de verzoekende partij en de Nederlandse referentiepersoon, in casu haar minderjarig kind. Zo wordt er uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij haar aanvraag indiende in functie van haar minderjarig kind en dat als bewijs van verwantschap een geboorteteakte wordt voorgelegd. De gemachtigde van de staatssecretaris had dan ook verder moeten beoordelen of de verzoekende partij, via de neergelegde stukken, aantoont dat het minderjarig kind te haren laste is, dat zij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt en dat zij voldoende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering heeft. De Raad stelt echter vast dat geen van deze voorwaarden wordt beoordeeld en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelfs de neergelegde stukken niet opsomt in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt enkel gewezen op het negatief advies van het parket inzake de registratie van de wettelijk samenwoning tussen de verzoekende partij en haar partner, in casu de vader van de Nederlandse referentiepersoon. Dit advies van 9 april 2015 wordt geciteerd, waarna het volgende wordt geconcludeerd: *“Betrokkene heeft ondertussen een kind met haar partner. Dit belet de kwalificatie “schijnsituatie” niet daar steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen. Het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen kan niet worden geaccepteerd. Dit is hier het geval daar het kind duidelijk niet het resultaat is van een duurzame liefdesrelatie (zie advies Procureur [E.D.B.]), de relatie wordt immers aanzien als een schijnsituatie. Het feit dat men reeds aan kinderen begint terwijl het verblijf nog niet geregeld is en de relatie met de partner als een schijnsituatie wordt aanzien, wordt gezien als een schijnsituatie die indruist tegen de openbare orde.”* De Raad ziet niet in op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris met deze motieven de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 5° en § 4 van de Vreemdelingenwet heeft beoordeeld. Het advies van het parket heeft immers als dusdanig enkel betrekking op de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en haar partner, niet op de relatie tussen de verzoekende partij en haar minderjarige kind. De gemachtigde van de staatssecretaris duidt in de bestreden beslissing ook niet aan welke van de genoemde voorwaarden de verzoekende partij niet voldoet.

Door te vereisen dat de minderjarige Nederlandse referentiepersoon het resultaat is van een werkelijke liefdesrelatie tussen de verzoekende partij en de vader van het minderjarig kind, voegt de gemachtigde van de staatssecretaris een voorwaarde toe aan artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, die niet in deze bepaling kan worden gelezen. Bovendien miskent de gemachtigde van de staatssecretaris op deze wijze het feit dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend in functie van haar minderjarig kind, waarbij ook het recht op gezinshereniging in hoofd van het kind centraal staat, en niet in functie van haar partner.

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij voorhoudt dat haar relatie met haar partner los zou staan van de voorwaarden om verblijfsrecht te verkrijgen in functie van haar minderjarig kind. De verwerende partij betoogt immers dat

uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij de intentie moet hebben om een gezinsleven te willen uitbouwen met de minderjarige referentiepersoon. Zij stelt dat het niet kennelijk onredelijk is om in de situatie waarin een kind is geboren uit een schijnrelatie te oordelen dat de beweerde intentie om met het kind samen te leven uitsluitend is gericht op het verkrijgen van een verblijfsrecht. Met dit betoog gaat de verwerende partij er echter aan voorbij dat het advies van het parket enkel een uitspraak doet over de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner en hun intentie om samen een waarlijk gezinsleven te willen uitbouwen. Uit artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt inderdaad dat de vreemdeling die een verblijfsrecht wil verkrijgen in functie van zijn of haar minderjarig kind de bedoeling moet hebben om een gezinsleven uit te bouwen met dit kind. Echter wordt er duidelijk aangegeven in deze bepaling dat dit kan worden afgeleid uit het ten laste zijn van het minderjarig kind ten aanzien van de vreemdeling en het feit dat de vreemdeling daadwerkelijk beschikt over het hoederecht over het kind. Deze specifieke voorwaarden worden echter nergens in de bestreden beslissing besproken en er blijkt ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze voorwaarden heeft onderzocht. Het komt de Raad kennelijk onredelijk voor om op de enkele grond dat de verzoekende partij in precair verblijf is en een schijnwettelijke samenwoning wenste aan te gaan met de vader van haar kind op (nagenoeg) automatische wijze af te leiden als zou de verzoekende partij geen werkelijk gezinsleven met haar minderjarig kind hebben of beogen, zoals de verzoekende partij ook terecht aangeeft. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel of van het tweede middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS